

Repertoriumnummer 2020 /
Datum van uitspraak 16 maart 2020
Rolnummer 2017/AH/192

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof Antwerpen

Afdeling Hasselt

Kamer 7

Arrest

V.

met als raadsman mr. NULENS Johan, advocaat te HASSELT,
voor wie pleit mr. VANDENHOLT Leen, advocaat te HASSELT,

tegen:

FEDERAAL AGENTSCHAP VOOR BEROEPSRISICO'S,

ON 0206.734.318,

met zetel te 1210 SINT-JOOST-TEN-NODE, Sterrenkundelaan 1 bus 1,

met als raadsman mr. RACHELS Roxane, advocaat te HEUSDEN-ZOLDER.

Het hoger beroep is gericht tegen het vonnis van 12 juli 2017 van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Hasselt.

Het arbeidshof past de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken toe.

1. Voorgaande rechtspleging

De feiten en voorgaande rechtspleging werden reeds uitvoerig uiteengezet in het arrest van de zevende kamer van dit arbeidshof van 3 juli 2018.

Met dit arrest werd het bestreden vonnis vernietigd. Ingevolge de devolutieve kracht van het hoger beroep overeenkomstig artikel 1068 van het Gerechtelijk Wetboek, werd de zaak aan zich getrokken.

De impliciete weigeringsbeslissing van FEDRIS van 6 februari 2017 over de aanvraag van V. van 21 november 2016 tot het bekomen van een verwijderingspremie wegens definitieve stopzetting van de beroepsactiviteit werd vernietigd.

Alvorens verder recht te spreken, werd dr. L. Spaas als deskundige aangesteld met volgende opdracht:

"(...)een gemotiveerd advies uit te brengen over de vraag of V. op 8 april 2011 definitief verwijderd diende te worden op medische gronden uit de beroepsactiviteit in het kader waarvan hij de beroepsziekte opliep gekend onder code 1.305.06 (cf. het arrest van het arbeidshof Antwerpen, afdeling Hasselt, van 17 maart 2016)."

Het definitief deskundig verslag van dr. L. Spaas werd ontvangen ter griffie van het arbeidshof Antwerpen op 5 november 2018.

De arts-deskundige dr. Spaas heeft het volgende antwoord gegeven op de door het arbeidshof gestelde vragen (stuk 17 rechtsplegingsdossier arbeidshof: deskundig verslag d.d. 17 oktober 2018 blz. 2):

"(...)Omringd door al deze nuttige inlichtingen of gegevens en rekening houdende met de overwegingen vermeld in het arrest adviseer ik dat de heer V. op 08 april 2011 op medische gronden definitief diende verwijderd te worden uit de beroepsactiviteit in het kader waarvan hij de beroepsziekte, gekend onder code 1.305.06, opliep.

Deze beroepsactiviteit houdt in beroepen waarbij een hoge blootstelling aan aspergillussporen wordt aangenomen, doch er moet, zoals in het geval van zijn werk in het bedrijf Frankenglas, ook rekening gehouden worden met een mogelijke contaminatie van de werkomgeving door aspergillussporen die niet van het bedrijf waar hij zal werken afkomstig zijn, maar van de omgeving van het bedrijf. De lijst beroepsactiviteiten waarbij er een potentiële blootstelling is aan aspergillus is niet gelimiteerd. Het komt aan betrokkene toe om bij een aanwerving zijn probleem te melden en eventueel de arbeidsgeneesheer van het bedrijf waar hij zal werken te consulteren naar een mogelijke verhoogde blootstelling in dit bedrijf."

2. Eisen na neerlegging deskundig verslag

De heer V. vordert in beroepsbesluiten ontvangen ter griffie op 24 september 2019:

- "- Het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;*
- Het bestreden vonnis te vernietigen;*
- Geïntimeerde te veroordelen om aan appellant te betalen:*
 - o een verwijderingspremie van 90 dagen te berekenen op een basisloon van 37.545,92 EUR ingevolge beroepsziekte van 08.04.11, te vermeerderen met de wettelijke intrest vanaf 07.11.11;*
 - o 17,20 EUR verplaatsingskosten naar het deskundig onderzoek;*
- Geïntimeerde tevens te veroordelen tot de gerechtelijk intrest op de aldus toegekende bedragen en in de kosten van het hoger beroep."*

Het Federaal Agentschap voor Beroepsrisico's (hierna: Fedris) vordert in beroepsbesluiten ontvangen ter griffie op 5 september 2019 het volgende:

"Het tussenarrest van 03/07/2018 verder uitwerkend;
Het hoger beroep van appellant gegrond te verklaren;
Vonnis a quo uitgesproken door de Arbeidsrechtbank Antwerpen afdeling Hasselt dd. 12/07/2017 te hervormen;

*Dienvolgens aan appellant een verwijderingspremie van 90 dagen te berekenen op een basisloon van 36.809,73 euro ingevolge beroepsziekte vanaf 08/04/2011 toe te kennen, vermeerderd met de wettelijke intrest vanaf 23/03/2017;
Appellant de verplichting op te leggen het gewezen arrest voor te leggen aan alle toekomstige werkgevers teneinde de bepalingen van het K.B. van 01/07/2006 kunnen worden gerespecteerd;
Kosten als naar recht;”*

3. Ten gronde

Overeenkomstig artikel 37, § 3 Beroepsziektewet heeft de persoon die instemt met het voorstel voor een definitieve stopzetting, voor een periode van negentig dagen volgend op de dag van de werkelijke stopzetting recht op een forfaitaire uitkering die gelijk is aan de vergoedingen voor volledige blijvende arbeidsongeschiktheid.

Er bestaat tussen partijen geen betwisting meer over het recht op de verwijderingspremie, doch wel over het basisloon, de ingangsdatum van de wettelijke intresten en de verplaatsingsvergoeding.

3.1 Basisloon

Er bestaat geen discussie tussen partijen dat deze verwijderingspremie dient berekend te worden op het basisloon van het jaar 2011, doch wel over het bedrag van dit basisloon.

De heer V. vordert het basisloon te bepalen op 37.545,92 euro. Hij verwijst hiervoor naar het arrest van 17 maart 2016, waarbij bevestigd werd dat hij leed aan de beroepsziekte onder code 1.305.06 en het basisloon bepaald werd op dit bedrag.

Fedris betwist het basisloon en stelt dat de berekening van de verwijderingspremie dient te gebeuren op het basisloon begrensd op 36.809,73 euro.

Fedris brengt geen enkele berekening van het basisloon bij. Het arbeidshof stelt vast dat Fedris verwijst naar het maximumbasisloon dat geldig was voor het jaar 2010 (in plaats van 2011).

Het door de heer V. gevorderde basisloon dient in aanmerking genomen te worden, zijnde 37.545,92 euro.

3.2 Wettelijke intresten

De heer V. vordert wettelijke intresten vanaf 7 november 2011.

Volgens de heer V. is de wettelijke intrest verschuldigd vanaf de datum waarop de verschuldigde en vervallen vergoedingen opeisbaar zijn geworden. Hij verwijst hiervoor naar het arrest van het arbeidshof Luik van 8 november 2000 (overgenomen in het neergelegde vonnis van de arbeidsrechtbank Hasselt van 6 oktober 2010) en het cassatiearrest van 10 februari 2003.

De heer V. is van oordeel dat de verwijderingspremie opeisbaar is vanaf de dag na het einde van het recht op de verwijderingspremie. Hij stelt dat hij recht heeft op een verwijderingspremie van 90 dagen vanaf 8 april 2011 tot en met 6 november 2011 en op wettelijke intrest vanaf 7 november 2011 tot en met 5 maart 2017 en gerechtelijke intrest vanaf de datum waarop het inleidend verzoekschrift werd neergelegd ter griffie, meer bepaald vanaf 6 maart 2017.

Volgens Fedris kunnen de wettelijke intresten op grond van artikel 10 van de Wet Handvest sociaal verzekerde slechts toegekend worden na afloop van de termijn van onderzoek ofwel in casu ten vroegste vanaf 22 maart 2017.

De Beroepsziektewet bevat geen bepalingen over de intresten op de vergoedingen die ze voorziet noch over de aanvang van deze intresten.

Artikel 20 van de Wet Handvest sociaal verzekerde bepaalt dat (onverminderd bepalingen die in casu niet van toepassing zijn) de prestaties enkel voor de rechthebbenden-sociaal verzekerden van rechtswege intrest opbrengen vanaf hun opeisbaarheid en ten vroegste vanaf de datum voortvloeiend uit artikel 12. Indien de *beslissing tot toekenning* genomen werd met een vertraging die te wijten is aan een instelling van sociale zekerheid is de interest evenwel verschuldigd vanaf het verstrijken van de in artikel 10 bedoelde termijn en ten vroegste vanaf de datum waarop de prestatie ingaat.

Artikel 12, eerste lid Wet Handvest sociaal verzekerde bepaalt dat (onverminderd bepalingen die in casu niet van toepassing zijn) de prestaties uitgekeerd worden uiterlijk binnen vier maanden na de kennisgeving van *de beslissing tot toekenning* en ten vroegste vanaf de dag waarop de uitbetalingsvoorwaarden vervuld zijn.

Overeenkomstig artikel 10, eerste lid Wet Handvest sociaal verzekerde beslist (onverminderd de bepalingen die in casu niet van toepassing zijn) de instelling van sociale zekerheid binnen vier maanden na de ontvangst van het verzoek of na het feit dat aanleiding geeft tot het ambtshalve onderzoek die in artikel 8 zijn beoogd.

Alhoewel de artikelen 12 en 20 Wet Handvest sociaal verzekerde verwijzen naar een toekenningsbeslissing, oordeelde het Grondwettelijk Hof in het arrest van 8 mei 2002 (nr.

78/2002; met betrekking tot een zaak over vergoedingen in het kader van de Beroepsziektewet) dat artikel 20 Wet Handvest sociaal verzekerde de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, wanneer het in die zin wordt geïnterpreteerd dat het niet van toepassing is op de sociaal verzekerde rechthebbenden wier prestaties worden uitbetaald ter uitvoering van een uitvoerbare rechterlijke beslissing waarbij de administratieve beslissing tot weigering van erkenning van de verzwaring van de arbeidsongeschiktheid teniet wordt gedaan.

Dezelfde bepaling schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet volgens het Grondwettelijk Hof niet, wanneer zij in die zin wordt geïnterpreteerd dat zij van toepassing is op de sociaal verzekerde rechthebbenden wier prestaties worden uitbetaald ter uitvoering van een uitvoerbare rechterlijke beslissing waarbij de administratieve beslissing tot weigering van erkenning van de verzwaring van de arbeidsongeschiktheid teniet wordt gedaan.

Het Grondwettelijk Hof overwoog:

“

B.6.2.

Door ten gunste van de sociaal verzekerden verwijlintresten in te voeren wou de wetgever «een algemeen en gezond principe» bevestigen teneinde «de gerechtigde [te] beschermen tegen de traagheid van de administratieve diensten, zodat die aangespoord wordt de eigen werking te verbeteren» (Parl. St., Kamer, 1991-1992, nr. 353/1, p. 7).

B.6.3.

Aangezien de verwijlintresten strekken tot het herstel van de schade die wegens de vertraging in de uitvoering van een verbintenis wordt geleden, verantwoordt niets dat de sociaal verzekerde die nadeel heeft van een vergissing van het bestuur, verschillend wordt behandeld ten opzichte van diegene die door vertraging bij het bestuur schade lijdt.

B.7.

Uit hetgeen voorafgaat vloeit voort dat artikel 20 van de wet van 11 april 1995 tot invoering van het «handvest» van de sociaal verzekerde, in die zin geïnterpreteerd dat het niet van toepassing is op de sociaal verzekerde rechthebbenden wier prestaties worden uitbetaald ter uitvoering van een uitvoerbare rechterlijke beslissing waarbij de administratieve beslissing tot weigering van erkenning van de verzwaring van de arbeidsongeschiktheid teniet wordt gedaan, niet bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

(...)

B.9

Het Hof stelt vast dat aan artikel 20 van de wet van 11 april 1995 een andere interpretatie kan worden gegeven. Volgens die interpretatie valt het in artikel 20 vervatte begrip «opeisbaarheid» samen met het ontstaan van het recht, zodat de verwijlintresten beginnen te lopen vanaf de datum waarop het recht op de prestaties is ontstaan, dat wil zeggen de datum waarop de prestaties hadden moeten worden uitbetaald.

B.10.

In die interpretatie bestaat het in de prejudiciële vragen aangevoerde verschil in behandeling niet: de sociaal verzekerde rechthebbenden kunnen, op dezelfde datum, aanspraak maken op verwijlntresten op de hun verschuldigde prestaties, ongeacht of die ter uitvoering van een administratieve beslissing of van een rechterlijke beslissing worden toegekend.”

Het Hof van Cassatie heeft in een arrest van 10 februari 2003 aanvaard dat de regel van artikel 20 van de Wet Handvest sociaal verzekerde van toepassing is wanneer tegen de administratieve beslissing waarbij die prestaties werden geweigerd of waarbij het recht erop werd beperkt, een rechtsvordering is ingesteld. Het bestreden arrest had het Fonds voor de beroepsziekten (hierna FBZ), bij toepassing van artikel 20 van de Wet Handvest sociaal verzekerde, veroordeeld tot betaling van interest op de achterstallige prestaties, met ingang van 1 januari 1997 (datum waarop de Wet Handvest sociaal verzekerde in werking is getreden) vanaf de onderscheiden data waarop de verschuldigde en vervallen vergoedingen opeisbaar zijn geworden.

Het FBZ voerde voor het Hof van Cassatie tegen deze beslissing aan dat artikel 1153 van het Burgerlijk Wetboek diende te worden toegepast, omdat artikel 20 van de Wet Handvest sociaal verzekerde verwijst naar de datum bedoeld in artikel 12 van de Wet Handvest sociaal verzekerde, en deze laatste bepaling, die een administratieve beslissing tot toekenning veronderstelt, in casu geen toepassing kon vinden. Deze redenering wordt door het Hof van Cassatie verworpen met volgende overweging: *“uit de omstandigheid dat de datum waarop de prestaties opeisbaar worden mogelijk een andere is dan die welke voortvloeit uit de toepassing van artikel 12, namelijk wanneer tegen de administratieve beslissing waarbij die prestaties werden geweigerd of waarbij het recht erop wordt beperkt, een rechtsvordering wordt ingesteld, volgt niet dat artikel 20, eerste lid, in zoverre het bepaalt dat de prestaties van rechtswege interest opbrengen te rekenen van de opeisbaarheid ervan, in een dergelijk geval buiten toepassing dient te worden gelaten ten gunste van artikel 1153, derde lid, van het Burgerlijk Wetboek”*.

Thans wordt door Fedris niet meer opgeworpen dat artikel 20 van de Wet Handvest sociaal verzekerde niet kan toegepast worden.

In het arrest van 10 februari 2003 spreekt het Hof van Cassatie zich evenwel niet uit over de vraag vanaf wanneer de prestaties als “opeisbaar” moeten worden beschouwd voor de toepassing van artikel 20 van de Wet Handvest sociaal verzekerde. Er dient immers opgemerkt te worden dat in de zaak waarop het cassatiearrest betrekking had, de aanvraag tot herziening d.d. 6 mei 1996 dateerde van vóór de inwerkingtreding van de Wet Handvest sociaal verzekerde (met name 1 januari 1997) en de wettelijke intrest een aanvang nam op de datum van de inwerkingtreding van deze wet.

In zijn mercuriale van 3 september 2007 wees procureur-generaal J.-F. Leclercq op de interpretatie die werd voorgestaan door het Arbitragehof (thans Grondwettelijk Hof), volgens dewelke de interest van rechtswege reeds begint te lopen vanaf de datum waarop

de prestaties betaald hadden moeten worden, indien de administratie van meet af aan de prestaties terecht had toegekend. Volgens hem leek deze oplossing beter aan te sluiten bij de essentiële doelstelling van het Handvest, de rechtsbescherming van de sociaal verzekerde te verbeteren. Zij kon bovendien juridisch gerechtvaardigd worden op grond van de overweging dat de beslissing van de rechter, die uitspraak doet over het betwiste recht op socialezekerheidsprestaties geldt als een verklaring van het recht op de prestaties, zodat het bestaan van dat recht met terugwerkende kracht kan worden erkend en de verbintenis die hieruit volgt voor de tot betaling van de prestaties gehouden instelling opeisbaar werd op de vervaldagen die vielen na het ontstaan van dat recht. (cf. J.F. LECLERCQ, “Sociale zekerheid: honderdduizend of niets, stop je of ga je verder? sécurité sociale: stop ou encore?”, openingsrede uitgesproken op de plechtige openingszitting van het Belgische Hof van Cassatie op 3 september 2007, *www.cass.be*, p. 46-47).

Dit alles sluit niet uit dat er rekening dient gehouden te worden met de artikelen 10 en 12 van de Wet Handvest sociaal verzekerde. Het arbeidshof is van oordeel dat de verwijlsintresten van rechtswege verschuldigd zijn ten vroegste bij het verstrijken van de (gecumuleerde) termijnen van artikel 10 en artikel 12 van de Wet Handvest sociaal verzekerde. (cf. P. DELOOZ en D. KREIT, *Les maladies professionnelles*, Larcier, Brussel, 2015, 250; Arbh. Brussel 12 september 2019, AR 2018/AB/850; Arbh. Luik 27 november 2018, AR 2017/AN/197, *jure.juridat.just.fgov.be*; Arbh. Luik Arbh. Luik 14 november 2005, *JTT* 2006, 60; Arbh. Antwerpen 25 oktober 2004, *Soc.Kron.* 2005, 410; Arbh. Antwerpen 1 april 2004, *Soc.Kron.* 2006, 607)

De interest van rechtswege begint te lopen vanaf de datum waarop de prestaties betaald hadden moeten worden, indien de administratie van meet af aan de prestaties terecht had toegekend.

Cruciaal aanknopingspunt in artikel 10 van de Wet Handvest sociaal verzekerde is de datum van de aanvraag.

Het arbeidshof stelt vast dat partijen niet betwisten dat de aanvraag van de heer V. tot het bekomen van een vergoeding wegens definitieve werkverwijdering dateert van 21 november 2016.

Fedris is van oordeel dat op basis van artikel 10 van de Wet Handvest sociaal verzekerde de intresten slechts toegekend worden na afloop van de termijn van onderzoek of in casu ten vroegste vanaf 22 maart 2017.

Afgezien van de vraag of de wettelijke intresten dienen te lopen vanaf vier maanden na de aanvraag (21 maart 2017) of vier maanden na de tijdige beslissing van 6 februari 2017 (6 juni 2017), stelt het arbeidshof vast dat het verzoekschrift neergelegd ter griffie van de arbeidsrechtbank waarbij deze verwijderingspremie werd gevorderd, reeds dateert van 6 maart 2017, zodat vanaf deze datum de gerechtelijke intresten reeds zijn beginnen te lopen. Aangezien de startdatum van de gerechtelijke intresten zich situeert voor de startdatum van

de wettelijke intresten kunnen deze laatste niet toegekend worden, aangezien de wettelijke intresten worden 'geabsorbeerd' door de gerechtelijke intresten, die in dit geval eerder beginnen te lopen. (cf. Arbh. Antwerpen 25 oktober 2004, *Soc. Kron.* 2005, 410)

Er zijn bijgevolg gerechtelijke intresten verschuldigd vanaf 6 maart 2017.

Verplaatsingsvergoeding

De heer V. vordert zijn verplaatsingskosten naar de deskundige.

Overeenkomstig artikel 1018, 4° van het Gerechtelijk Wetboek omvatten de gedingkosten de uitgaven betreffende alle onderzoeksmaatregelen.

De verplaatsingskosten die een procespartij in het kader van een gerechtelijk deskundigenonderzoek moet maken zijn kosten inzake een onderzoeksmaatregel omdat de rechter deze kosten impliciet oplegt aan de partijen door de expertise te bevelen.

Overeenkomstig artikel 53, tweede lid, tweede zin Beroepsziektewet zijn de gedingkosten volledig ten laste van Fedris, behalve wanneer de eis roekeloos en tergend is.

Fedris werpt geenszins op dat de eis roekeloos en tergend zou zijn.

De vordering van de heer V. tot betaling van de verplaatsingskosten naar de deskundige, die cijfermatig niet betwist wordt door Fedris, is gegrond.

Tegenvordering: opleggen van verplichting

Fedris vordert dat opgelegd wordt aan de heer V. het te wijzen arrest voor te leggen aan alle toekomstige werkgevers, zodat deze de bepalingen van het KB van 1 juli 2006 kunnen respecteren. In casu mag de heer V. tijdens zijn tewerkstelling niet meer blootgesteld worden aan *aspergillus fumigatus*, afkomstig hetzij van het bedrijf waar hij is tewerkgesteld, hetzij van een bedrijf in de omgeving.

In het tussenarrest van 3 juli 2018 werd reeds gewezen op de bepalingen van artikel 6 en 7 van het KB van 1 juli 2006 betreffende het voorstel tot stopzetting van de arbeid gericht tot personen die door een beroepsziekte aangetast of bedreigd zijn.

De persoon die schriftelijk instemt met het voorstel tot definitieve stopzetting van elke schadelijke beroepsactiviteit ontvangt een verklaring, uitgaande van de geneesheer, waarin de risico's worden opgenomen waaraan hij definitief niet meer mag worden blootgesteld.

Uit het verslag van dr. L. Spaas blijkt: *"Deze beroepsactiviteit houdt in beroepen waarbij een hoge blootstelling aan aspergillus sporen wordt aangenomen, doch er moet, zoals in het geval van zijn werk in het bedrijf Frankenglas, ook rekening gehouden worden met een mogelijke contaminatie van de*

werkomgeving door aspergillussporen die niet van het bedrijf waar hij zal werken afkomstig zijn, maar van de omgeving van het bedrijf.”

De persoon die instemt met het voorstel tot definitieve stopzetting, verbindt zich ertoe om de verklaring bedoeld in artikel 6 aan de preventieadviseur-arbeidsgeneesheer van de onderneming voor te leggen bij elke gezondheidsbeoordeling voorafgaand aan de tewerkstelling of ter gelegenheid van een verandering van werk.

De heer V. betwist deze verplichting niet.

BESLISSING

Het arbeidshof,

Werkt het tussenarrest van 3 juli 2018 verder uit.

Zegt voor recht dat V. overeenkomstig artikel 37, § 3 Beroepsziektewet recht heeft voor een periode van negentig dagen volgend op de dag van de werkelijke stopzetting op 8 april 2011 op een forfaitaire uitkering die gelijk is aan de vergoedingen voor volledige blijvende arbeidsongeschiktheid.

Veroordeelt Fedris tot betaling aan V. van deze verwijderingspremie te berekenen op een basisloon van 37.515,92 euro, te vermeerderen met de gerechtelijke intrest vanaf 6 maart 2017.

Legt V. de verplichting op het gewezen arrest voor te leggen aan de preventieadviseur-arbeidsgeneesheer van de onderneming bij elke gezondheidsbeoordeling voorafgaand aan de tewerkstelling of ter gelegenheid van een verandering van werk.

Veroordeelt Fedris tot betaling van de gerechtskosten.

Vereffent deze kosten aan de zijde van de heer V. op 174,94 euro rechtsplegingsvergoeding arbeidshof en 17,20 euro verplaatsingskosten.

Het bedrag van het ereloon en de kosten van gerechtsdeskundige dr. L. Spaas werd door de voorzitter van de zevende kamer van dit arbeidshof begroot op 300,00 euro.

Aldus gewezen door:

Anja VAREMAN, raadsheer,
Roel DUMONT, raadsheer in sociale zaken, werkgever,
Jos GEUTEN, raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende,

Roel DUMONT

Jos GEUTEN

Anja VAREMAN

en uitgesproken door de voorzitter van de zevende kamer van het arbeidshof te Antwerpen, afdeling Hasselt, zitting houdend te Hasselt in openbare terechtzitting van 16 maart 2020 met bijstand van griffier Roeland NILIS.

Roeland NILIS

Anja VAREMAN